

LBRIS

We know
books

Mihai Buzea

*Dă diriga
de băut*

LITERA
București

CUPRINS

Scriitor	5
California dreamin'	17
Generalul	27
O felie de rai	37
Borodino	41
Emigrant în Spania	48
Trădarea secuilor	57
Eforie	61
Literatura	65
Facerea de bine	68
Mihaela, dragostea mea	76
Doamna Geta	85
Nea Mitică	90
Lacul Vulturilor	95
Șoim Albastru	102
Macondo de Königsboden	108
À la recherche du baron perdu	112
Pânzărel	117
Papagalii	123

Salcia	132
Se non è vero	138
Fericirile	145
Zet	149
Amanta mea	157
De-a baba-oarba	165
Blesbok	172
Vai cenușii mele	185
Dă diriga de băut	193

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Mihai Buzea

Dă diriga de băut

Copyright © 2025 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Cosmin Perța

Corector: Ionel Palade

Copertă: Laurențiu Midvichi

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Colecția Pantazi este coordonată de Cosmin Perța.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUZEA, MIHAI

Dă diriga de băut / Mihai Buzea. - București:

Litera, 2025

ISBN 978-630-355-011-4

821.135.1

SCRIITOR

- N-avem.
- Știi cât de mult te iubesc eu?
- N-avem!
- Te iubesc enorm, dragul meu, iubitul!
- Pleacă, fă! Dă-i drumul, fă pași! Marș la bucătărie!
- Vreau să fac ceva pentru tine!
- Fir-ai a dracu' de nebună... ce vrei?
- Vreau să știi cât te iubesc! O mai știi pe Laguna?
- Care Laguna?
- Roșcata aia cu sâni frumoși.
- Ce roșcată? Care sâni? Fă, tu ești dusă cu capu'?
- Aia care ți-a plăcut ție de ea.
- „Aia care ți-a plăcut ție de ea“... fă, tu te-azi cum vorbești? Care Laguna?
- Una, Laguna. Erai mort după ea, așa mi-ai zis.
- Du-te, fă, că ești nebună!
- Oi fi eu nebună, dar acum trei săptămâni mi-ai zis „Laguna“!
- Când ți-am zis eu?!
- Când făceam dragoste. Acum trei săptămâni, când am venit de la Buzău, de la nuntă. Erai beat, nu mai ții minte. Și ți-ai dat drumul înăuntru, și doar știi ce ți-am spus! Nu vreau și nici tu nu mai vrei, dar nu despre asta-i vorba. Eu...

- Ce nu mai vreau eu, fă? Care nuntă?
- Copii. De la nunta lui Efrem. Ai stat pe whisky, am condus eu înapoi.
- A, da. Și ce pizda mă-tii vrei acum?
- Pe Laguna.
- Care Laguna, fă idioato?
- Iar începi? Laguna. Frumoasa aia cu păr roșu, strâns peste cap, cu ochi albaștri și sâni mari și frumoși. Și tari, cred.
- Fă, tu ești nebună sau te faci?
- De la tine știu. Tu mi-ai povestit! Laguna... aprilie 1991... veniseși din armată... îți căutai de lucru... te-ai dus în audiență la firma aia... Laguna era secretară...
- Ce firmă?
- De *headhunting*. Doar tu mi-ai povestit! Eu doar am ținut minte.
- Ce-ai ținut tu minte, fă zăltato?
- Am ținut minte. Când mi-ai povestit prima dată, acum niște ani, am băgat de seamă cum ți-ai înghițit saliva din gură, de patru ori, când povesteai despre Laguna. Și acum mi-ai spus mie „Laguna“ când ți-ai dat drumul, plus c-aveai altă voce!
- Când acum?
- Acum trei săptămâni, doar ți-am zis.
- Ce voce aveam io, fă?
- Voce tânără. De băiat tânăr. De băiat tânăr și îndrăgostit!
- Ești bolnavă cu acte, să-nnebunesc dacă nu!
- Pentru că te iubesc atât de mult? Da, sunt!
- Mă iubești tu... și ce dracu' vrei?
- Doar ți-am zis: o vreau pe Laguna.

- Ce-ți trebuie ție, fă? Ce să faci tu cu Laguna, cine dracu' o mai fi și aia...
- Să mi-o trag cu ea. Nu glumesc deloc. Adică să fiu eu în locul tău, iubitul. Ca să înțelegi și tu cât de mult te iubesc!
- Fă... tu... ție îți arde de miștouri fix când mă uit eu la meci?
- Nu, doar ți-am zis. Vreau să mi-o pun cu Laguna asta, doar o dată, ca să văd cum e. Și pe urmă vin și-ți povestesc. Nu suntem noi doi o singură ființă?
- Ești nebună. Pur și simplu. Bolnavă, sau ceva!
- Nu sunt! Nu mi-a venit așa, din senin. M-am gândit mult, ce crezi? Că o chestie d-asta i se năzare unei femei așa, pe nepusă masă? Asta e ceva serios!
- Serios rău, parol. Și cum te-ai gândit tu mult? Cum ai stat tu și te-ai gândit, cu mintea aia a ta, că acum e momentul să te fuți cu Laguna?
- E, mă gândisem eu mai demult, că așa suntem noi, femeile. Dar am aflat că Ionela și-a pus-o cu una, în Portugalia, și-atunci m-am enervat. Ce, sunt eu mai proastă ca ea?
- Care Ionela?
- Ionela de la birou.
- Ionela, colega ta? Ionela Micescu? Nevasta lu' Șurubelniță? Mama lu' Nectarie?
- Păi, câte ionele cunoaștem noi?
- Doamne Dumnezeule Cristoase Isuse... a-nnebunit lumea. E clar. Se duce dracului totul, o ia lumea la vale... da' tu cum ai aflat? Ea ți-a spus?
- E, ea! Femeile nu vorbesc lucruri din astea. Am aflat eu; am văzut-o că se ținea mândră când a venit

din concediu, că vorbea de sus cu fetele de la birou, cu astea mici, cu stagiarele noastre, și m-am prins că e ceva la mijloc. Și l-am luat deoparte pe Șurubi, cum e el mai mămăligă, și-a dat tot din casă. Mă rog, i-am vorbit frumos, bietul soțior a crezut că oricum știam de la Ionela, dar eu nu știam nimic, doar aveam bănuielile mele. Acum e clar că pot și eu, dacă ea a putut, nu?

- Poți și tu... ce poți și tu?

- Păi, să-mi fac fantezia asta. Dacă ea a fost în stare, înseamnă că nu e cine știe ce!

- Nu ziceai, fă, că vrei s-o fuți pe Laguna de mult ce mă iubești pe mine?

- Ba ziceam! Că de-aia am ales-o pe ea, că altfel luam una de pe net, dacă aveam chef! Dar eu chiar te iubesc, serios, nu e banc! De-aia vin la tine cu asta.

- Cu ce asta?

- Să mi-o găsești pe Laguna. Cum vrei să dau eu de ea, după atâția ani?

- Deci acum e treaba mea, da? Da, fă? Fantezia ta e treaba mea, mai nou?

- Da' treaba lui Șurubi cum a fost?

- Păi, ce pizda mă-sii a făcut ăla?

- Of... a stat cu copiii. Că au fost în Portugalia și Nectarie s-a împrietenit acolo pe plajă cu un băiețel de vârsta lui, na, cum fac copiii. Și cum săpau cu lopățelele, Șurubi a sărit să-i ajute, și Ionela a stat de povești cu mama băiatului, cu daneza asta de care-ți spun, că ea era divorțată, venise doar cu copilul. Și, din vorbă-n vorbă, ca femeile, au vorbit și de treaba asta și blonda i-a zis că ei i-ar plăcea, că n-a mai fost

de mult c-o fată și că i-e foarte dor, și după câteva zile a rămas așa, că Șurubi să stea cu băieții pe plajă, așa, câte două-trei ore pe zi, nu mai mult, și ele să vadă dacă iese ceva, adică dacă se potrivesc la pat. Și zicea Șurubi că Ionela a fost cu aia zi de zi, restul concediu-lui, adică, și că lui i-a părut foarte fericită, dar că n-a vrut să-i povestească nimic, pe motiv că cică astea-s chestii de gagici, iar el n-a insistat, știi doar cât o iubește. Și acum Ionela umblă numai cu coada pe sus!

- A-nnebunit lumea. Eu de mult am spus.

- Eu nu sunt panaramă ca ea, adică să fie clar! Eu o să-ți spun totul, și așa m-am gândit de la început. Să fie Laguna, și nu cine știe ce petardă, ca să fii tu fericit.

- De ce să fiu io fericit, fă disperato?

- Păi, nu de dragul tău o să fac asta?

- Ce să faci, fă? Ce-o să faci? Un căcat o să faci!

- O să mă duc cu Laguna asta a ta și te scap de problemă!

- Pe mine, fă tâmpito? Pe mine sau pe tine?

- Pe amândoi. Iubitul meu, iubitul meu drag și înțelept!

- De ce-s io înțelept, fă distruso?

- Păi, numai tu o poți găsi pe Laguna. Eu cum să dau de ea?

- Și eu cum să dau de ea, frânta pământului?

- E... știi tu.

Mda. Povestea vieții mele. „Știi tu.“ Când cineva vrea ceva de la mine - și toți vor ceva de la mine -, mă ia cu „știi tu“. Știu, cum să nu știu. Meseria! Își închipuie numai trăsnași toți; pe motiv c-am lucrat unde-am lucrat, lumea își imaginează că eu am

superputeri ca-n desene animate, că pot face caii să zboare... dar mai bine s-o iau cu începutul: când m-am întors din armată, în aprilie 1991, am pornit să-mi caut frenetic de lucru, să-mi găsesc un job, că maniacul de taică-meu vorbise c-un fost coleg de-al lui să-mi păstreze un loc de profesor de fizică la o școală generală, mai exact, la școala la care fusese el. Și el, și ăla, colegul lui; aici, în cartier. Înnebuneam la gândul c-am făcut atâta carte ca să mă fută niște mucoși de 12 ani care abia se apucaseră de labă, așa că ce era să fac? Am bătut la toate ușile, nu mi-a fost rușine să caut, aș fi acceptat orice – dar n-am găsit nimic. Erau ani grei, se închidea cam tot ce era de stat, oamenii erau dați afară cu milioanele, alte milioane veneau pe piața muncii, de d-ăștia ca mine era plină strada. Fără pile, șomai. Iar pila mea era maniacul ăl bătrân, cu ideile lui! Printre alte uși la care am bătut era și ușa unei firme de *headhunting*, una nouă-nouță, care pipăia piața. M-au invitat, am stat cu alți fraieri în sala de așteptare, pe urmă m-au chemat înăuntru. Dar nu la interviu, ci doar la secretariat, să vadă ce-i cu mine. Secretara, sau cum s-o fi numit, era frumoasa asta de care zice nevastă-mea, și nu pot spune altceva decât că era frumoasă rău; eu, cum venisem stătut din armată, m-am tulburat, m-am bâlbâit, mi s-a pițigăiat vocea, n-am fost în stare s-o privesc în ochi, parcă eram la ora de dirigenție. N-am făcut nimic, nu m-am calificat mai departe, adică să stau de vorbă cu o *headhunteriță* din aia calificată, care eventual să mă fi trimis mai sus la un șef, la un om de decizie. Laguna, că așa scria pe

ecusonul secretarei, mi-a mulțumit după fix două sute de secunde, mi-a zis că ei mă vor căuta eventual și m-a poftit afară, că erau și alții la rând. M-am întors la taică-meu ca un câine bătut, cu nasul vânăt de la atâtea uși trântite-n el, și mi-am luat doza de „Ți-am spus eu?” și de „Trebuia să m-ascuți, că eu am experiența vieții!”. Îmi făcuse rost de niște cărți, am învățat din greu pentru examen, în iunie l-am dat și l-am luat, eram de-acum profesor de fizică, titular la o școală de căcat dintr-un cartier de căcat. Cine mai era ca mine? Taică-meu, cine? Cocoș, se ținea cocoș că avea băiat profesor – cine mai era ca el? Dar nici el și nici eu nu știam că toate firmele de *headhunting* de atunci erau ale oamenilor din Serviciu; toate, fără excepție. Și tipul de acolo, șeful cel mare al Lagunei – care era de altfel însărcinată cu primul lui copil –, a dat peste dosarul meu și l-a trimis mai departe, iar după câteva săptămâni m-a căutat cineva la telefon. M-au chemat la o discuție. Le-am zis că nu mă interesează Serviciul lor, că eu detest securiștii și că bunică-meu, adică tata lui tata, făcuse ani de zile la Canal, pe vremea lui nea Ghiță Dej, dar ei m-au mai chemat la o discuție. Se schimbaseră vremurile, era nevoie de sânge tânăr la Serviciu, m-au sfătuit să mă gândesc foarte bine și mi-au spus care era salariul de plecare. M-am foit toată noaptea aia, iar la a treia discuție le-am zis că nu era rău ce spuneau ei, dar că eu de-aia voiam să fiu profesor, ca să am vara liberă să merg cu băieții pe munte, iar ei mi-au explicat regulile lor de-acolo. Aproape mă convinseseră, dar i-am întrebat ce se întâmplă dacă eu îmi aranjez

expediția pe munte și-mi dau cuvântul către băieți și apoi primesc consemn pe unitate, la care ei mi-au răspuns „Ghinion!“, care mie atunci mi s-a părut o exprimare tâmpițică, dar care era de fapt o formulă de recunoaștere: ei știuseră că urma să devin de-al lor. Am devenit și nu-mi pare rău, că Serviciul m-a făcut om. Am ratat câțiva munți, dar am și avut parte de experiențe pe care un om obișnuit nu le are, iar un profesor, cu atât mai puțin. Taică-meu n-a mai vorbit cu mine vreun an, dar pe urmă i-a trecut paraponul, când a văzut că-l ajut cu bani pentru casa de la țară, visul lui de-o viață. M-am însurat, l-am făcut pe Ionuț, Amalia a fost o mamă bună și o soție și mai bună, cred că a fost fericită cu mine, deși n-aș putea băga mâna-n foc, că nu dormea nopți întregi când eram plecat în misiuni. Nu era în planul meu să divorțez, dar când am dat de astea două de la biroul de avocatură, de Neluța și de Ionela, mi-am dat seama că viața trecuse pe lângă mine și avusesem parte cam de toate celea, în afară de femei. Erau tinere pe vremea aia, abia deschiseseră firma, alergau după clienți, le-am ajutat, că aveam posibilități. Doar noi conduceam țara, și n-aș zice c-o conduceam tocmai rău, dacă am ridicat-o până unde e acum! A, c-a fost nevoie să facem lucrurile în felul nostru, și nu la vedere, asta-i altceva: românii nu pot fi conduși altfel. Am făcut treabă bună, și cu țara și cu biroul lor de avocatură, iar ele m-au cerut de bărbat practic amândouă în același timp, ca să fiu cinstit. Amalia n-a simțit nimic, toată energia ei era concentrată pe Ionuț, să crească bine, să nu-i lipsească ceva și să nu se

antureze cu bețivi sau drogați, că asta era spaima ei cea mare. Aș fi putut să nu-i spun, dar prea fusese corectă cu mine de la început, așa că ne-am despărțit civilizată și m-am recăsătorit cu Neluța, măcar că de Ionela îmi plăcuse mai mult, dar voia copiii, mi-a spus foarte clar. Nela mi-a zis și mai clar că nu vrea și așa m-am decis, că-mi ajunsese să cresc unul, nu mai aveam resurse s-o iau de la început, iar cariera îmi mânca tot timpul. Am fost fericit cu ea, nu pot zice că nu, au fost ani buni și m-am pensionat bine de tot, cu grad mare și pensie specială, să crape de necaz toți săracii pe care Serviciul i-a scos din foame și care acum urlă prin gazete că suntem securiști, de parcă nu datorită nouă trăiesc ei ca-n sânul lui Avram și-și fac toate concediile în Grecia și te mai miri pe unde; au uitat când mergeau cu sufertașul la Amara! Am avut petrecere mare în ziua trecerii în rezervă, au venit toate departamentele, a fost frumos, aproape că m-am emoționat când m-au întrebat ce planuri de viitor am. Le-am spus cinstit că mă gândesc la o carieră de scriitor, că e cel mai bun fel în care pot servi țara și de acum înainte; le-au cam dat lacrimile la toți, iar șefii cei mari mi-au promis tot sprijinul, că cică și-n „lumea literară“ sunt tot felul de șmecherii, ziceau că-i greu să răzbești dacă n-ai spate. M-am uitat roată, la toți, la toate departamentele, la tot Serviciul, și-am zis pițigăiat, că mă muiasem: „Vă am pe voi“. Aștia micii, tineretul, maiorii, căpitanii, au venit la mine și m-au pupat, era acolo o atmosferă densă, dar foarte fraternă, uitaserăm toți micile frecșuri ale muncii, că nici meseria noastră nu-i ușoară. M-am